

Salmer: 700 Se, nu stiger, 661 Den store hvide flok, 679 Dybt hælder

Tekst: Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. v2 Og han tog til orde og lærte dem:

v3 »Salige er de fattige i ånden,
for Himmeriget er deres.

v4 Salige er de, som sørger,
for de skal trøstes.

v5 Salige er de sagtmodige,
for de skal arve jorden.

v6 Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden,
for de skal mættes.

v7 Salige er de barmhjertige,
for de skal møde barmhjertighed.

v8 Salige er de rene af hjertet,
for de skal se Gud.

v9 Salige er de, som stifter fred,
for de skal kaldes Guds børn.

v10 Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed,
for Himmeriget er deres.

v11 Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. v12 Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.

I Alle Helgens Dags evangelium skildrer Jesus spaltningen mellem den virkelighed, vi kender fra vor dagligdag, og så den virkelighed, der en gang skal komme til os og fylde alt, når Gud tager al magt på jorden, som han har den i himlen. Himlen skal en gang brede sig og opfylde jorden, så jorden bliver som himlen, det er den vision, der

lyder gennem evangelielæsningen med de 9 saligprisninger, vi har hørt i dag.

Hver gang dødens virkelighed går op for os, mærker vi for alvor den spaltning mellem himmel og jord, som evangeliet i dag handler om. For døden hører livet på jorden til. Alt liv ender med at dø. Det er uomgængeligt, vi ved det godt, men det er alligevel så svært at fatte og så svært at acceptere, at livet kun er til på dødens betingelser.

Vore erfaringer af døden, fra de mennesker der blev revet fra os, selvom vi ikke mente vi kunne leve uden dem, sidder som sår i os. I begyndelsen er smerten der hele tiden. Senere bliver det anderledes: i lange tider mærker vi kun smerten som en svag murren, men så sker der et eller, der minder os om, hvad vi har mistet, og det hele bryder frem igen.

I Alle Helgens dags evangelium hører vi Jesus prise dem, som sørger, lykkelige, fordi de skal trøstes. Dermed rammer han ind midt i det, der er vor situation her i aften: Alle Helgens Dag er sorgens dag. Den dag vi mindes vore døde, hvor vi endnu en gang lader vor sorg ribbe op og ser det i øjnene, vi ellers prøver at fortrænge, at mennesker vi har elsket, som var dyrebare og umistelige for os, at de er revet fra os, for aldrig, aldrig, aldrig at komme igen. Sorgen gør ondt. Den er smerten i såret efter den glæde, som ikke længere er der. Alligevel priser Jesus dem, der sørger, lykkelige: for de skal trøstes. Han siger ikke hvordan de skal trøstes. Men vi ved det, fra hans egen skæbne. Døden er ikke uovervindelig. Gud sejrer over døden. Og som Gud rejste den døde Jesus af graven, sådan vil han rejse alle døde af graven, sådan at de efterlattes sorg skal erstattes af den jublende

glæde over at være genforenet med dem, man troede at have mistet for altid.

Somme tider kan det lyde næsten letfærdigt, når vi i kirken taler om evangeliets trøst midt i vor sorg. For det er jo dog noget, der kun er virkelighed for os, medens vi hører det og måske et øjeblik lader det være den virkelighed der fylder os, mens lysenes på alteret brænder, orglets toner bruser om os og salmernes og præstens ord fylder os. Men når vi går ud af kirkedøren er det jo anderledes: der ligger vore kæres grave. Våde i novemberregnen. Blomsterne tynges til jorden af regnen. Lysene slukkes. Og døden er massiv og uigenkaldelig. Forgæves spejder vi efter de sprækker i dødens virkelighed som gudsrigets lys og glæde skulle skinne ud igennem.

Bevares, der er da mange glimt af lys og glæde også i den verden, der er behersket af død. Fuglesang, blomster trods efteråret, venlige smil og kærlige klem. Men når det kommer til døden selv er der mørkt og lukket alle vegne. Og ikke en enkelt lysstråle skinner ud af mørket. Bortset fra ét eneste sted: i evangeliets ord om Jesus Kristus, som døde og blev begravet, men som opstod af døden på den tredje dag og levede og lever trods døden. Det er i ham lyset skinner også midt i novembermørket. Vi kan ikke se det nogen steder, men vi kan høre det. Vi kan høre det, fordi det er blevet fortalt fra generation til generation gennem 2 årtusinder og har skabt håb og tændt lys for mennesker der levede midt i mørket og dødens skygge. Kristus opstod fra de døde for at give håb til alle, der har mistet. Også til os.

Amen.

